

Kun kirjallisuuden Finlandiat alussa jaettiin, ensimmäisen sai esseekokoelma, toisen romaani ja kolmannen runoteos.

Kun jakotavat vähitellen ovat muuttuneet, hajonta on edelleenkin suuri. Kuinka voidaan verrata toisiinsa luontokirjaa karhuista yleispanoraamaan Euroopan myllerryksistä? Tai millä tavalla suhtautua yritykseen luoda kokonaiskuva tästä maasta, joka ensi vuonna aikoo harrastaa itsekehuskelua satavuotiaan itsenäisyyden johdosta kirjojen, taiteen ja elokuvan avulla.

Pakko on kuitenkin tehdä valinta.

Sanon se tässä ja heti; kaikki kuusi ennakkoon valittua kirjaa ovat samanarvoisia, onneksi hyvin erilaisia. Luin ne kaikki innolla.

Tässä yhteydessä tulee taas mieleen Bruce Chatwinin lause, jonka mukaan on turha erottaa fiktio ja non-fiction toisistaan. On vaan hyviä ja huonoja kirjoja.

Mielenkiintoista on todeta että viime vuosina on romaani-nimikkeellä julkaistu aika paljon teoksia jotka perustuvat kiinteästi koettuun historialliseen taustaan, ja peitellen sitä hyvin vähän. Onko todellisuus tarua ihmeellisempi? Ehkä onkin. Iän kasvaessa totuuden etsiminen tulee yhä tärkeämmäksi.

Paperille painettujen kirjojen määrä ei ole hirveästi laskenut, vaikka toisaalta kannan huolta siitä että antikvariaatteja on kadonnut melkein kaikkialta Suomesta. Tietokirja hukkuu helposti normaalien kirjakauppojen hyllyiltä fiktiivisen roskan tieltä, vähättelemättä hyviä romaaneja ja lastenkirjoja. Niitäkin on paljon. Mainostin kerran kirjoja tunnuslausella ”Lukeminen kannattaa aina”, kunnes sain potkut tästä hommasta. Kannattaa aina lukea.

Olen hakenut voittajakirjan kaukaa.

Tämä teos, jonka alaotsikko kuuluu: ”Kiinan salavauvat, pikkukeisarit ja hylätyt tyttäret” on Mari Mannisen kertomus Kiinan yhden lapsen politiikasta, joka äskettäin on lopetettu. Sanon sen suoraan, tämä on riipaiseva ja liikuttava kirja.

Pitemmittä puheitta, onnittelen voittajaa.